

pres på hende til at indvilge i en sterilisation for at opnå svangerskabsafbrydelse.

Ved afstemningen om ændringsforslagene blev mindretalsændringsforslagene alle forkastet og de øvrige ændringsforslag vedtaget, og lovforslaget gik derefter til fornyet udvalgsbehandling.

Dagen efter afslutningen af 2. behandling afgav udvalget tillægsbetænkning, hvori et *flertal* (Nina Andersen, Kaj Andresen, Kirsten Gloerfelt-Tarp, Hjortnæs, Kai Jensen, Frederik Lyng, Viola Nørløv, Helga Pedersen, Sofie Pedersen, Edel Saunte og Erna Sørensen) indstillede lovforslaget til vedtagelse i den form, det havde fået ved afstemningerne ved 2. behandling.

Et *mindretal* (Kristen Amby, Fibiger, Krogh, Peter Larsen, Ellen Poulsen og Viggo Starcke) kunne ikke medvirke ved lovforslagets gennemførelse og ville motivere sin stilling i tinget.

Til 3. behandling havde justitsministeren stillet 2 ændringsforslag, efter at tillægsbetænkningen var afgivet. Ifølge det ene ændredes i § 1, stk. 2, fristen for svangerskabsafbrydelse fra 20 uger til 16 uger. Ifølge det andet ændringsforslag ændres i § 3, stk. 3, sidste punktum fra ordlyden: „Mødrehjælpens samråd træffer derefter bestemmelse om, hvorvidt svangerskabsafbrydelse kan foretages“ til følgende ordlyd:

„Bestemmelse om, hvorvidt svangerskabsafbrydelse kan foretages, træffes derefter af det i § 6 A, stk. 1, i lov nr. 119 af 15. marts 1939 om mødrehjælpsinstitutioner som ændret ved lov nr. . . . af . . . . . omhandlede samråd bestående af 2 læger og mødrehjælpsinstitutionens leder eller en anden ved institutionen ansat person med tilsvarende uddannelse.“

Justitsministeren udtalte ved indledningen til 3. behandling, at det første ændringsforslag er en imødekommenhed overfor synspunkter fremsat fra konservativ side. Det andet ændringsforslag skulle alene tjene det formål at tydeliggøre sammensætningen af de samråd, der træffer bestemmelse om afbrydelse af svangerskab. Det var efter ministerens skøn nødvendigt både i mødrehjælpsloven og svangerskabsloven at tydeliggøre sammensætningen af samrådene, fordi der i offentligheden syntes at råde nogen misforståelse med hensyn til spørgsmålet om, hvilke institutioner og myndigheder der skal træffe afgørelse om svangerskabsafbrydelse.

Udvalgets ordfører *Nina Andersen* (S) oplyste ved 3. behandling, at udvalget efter afgivelsen af tillægsbetænkningen havde modtaget en henvendelse fra en række overlæger og specialister, der havde haft foretræde for udvalget. Om denne henvendelse udtalte hun følgende:

„Man taler om at give mødrehjælpen monopol på afgørelsen af, om der skal foretages svangerskabsafbrydelse i visse tilfælde, og om en suveræn henlæggelse af afgørelsen om det ufødte liv til en statsinstitution. Det synes at være undgået de pågældendes opmærksom-